

ПЕНЧО СЛАВЕЙКОВ
1866 - 1912

* * *

Алеята е пуста. Дъжд ръми.
Ръка в ръка вървехме ний сами.

Отгаде се зе пък моя дъжд! Ядовен,
разперих аз чадърът си дъждовен...

Усмивки тихи, шалав разговор;
кръстосват се, потъват взор во взор.

Ръка в ръка вървиме ние бавно...
А веч дъждът престанал е отгавно!

Полъхва ветреци; слънчицето греи,
и сякаше над нази то се смей –

че, в залиса на разговор любовен,
ний все вървиме под чадър дъждовен.